

For det første er den gamle bestemmelse om, at det altid er tilladt at give et årsudbytte på indtil 6 pct. af den indbetalte aktiekapital, suppleret med en bestemmelse om, at udbyttet kan udgøre 5 pct. af egenkapitalen. Dernæst er det ikke fundet rimeligt at lade en kapitaludvidelse i sammenligningsåret danne grundlag for en opregulering af det tilladte udbyttebeløb i begrænsningsåret således som i 1963-loven. Spørgsmålet har været overvejet ved lovforslagets udarbejdelse, men jeg har imidlertid skønnet, at en sådan bestemmelse, når der kun anvendes eet sammenligningsår, ikke vil være hensigtsmæssig af hensyn til de tilfælde, hvor en aktieudvidelse i sammenligningsåret har fundet sted uden tilsvarende nedsættelse af udbytteprocenten.

Spørgsmål 5:

Mener ministeren ikke, at det uanset ministerens bemærkninger i forelæggelsestalen ville være naturligt i loven at indføje en bestemmelse om arbejdsvederlag i form af tantieme og bestyrelsesvederlag m. v. svarende til § 4 i lov nr. 70 af 13. marts 1963?

Besvarelse:

Jeg må henholde mig til mine bemærkninger i forelæggelsestalen og mener således fortsat, at det ikke vil være naturligt i lovforslaget at indføje begrænsende bestemmelser om arbejdsvederlag i form af tantieme og bestyrelsesvederlag svarende til § 4 i 1963-loven. Udbyttebegrænsningsloven var dengang et led i en helhedsløsning, der bl. a. omfattede en lov om forlængelse af kollektive overenskomster, hvorved der blev grebet ind i forholdene på arbejdsmarkedet.

Udbyttebegrænsningsloven af 6. juli 1957, der var begrundet i den daværende valutasituation, indeholdt heller ikke bestemmelser, der begrænsede adgangen til udbetaling af bestyrelsesvederlag og tantieme m. v.

Spørgsmål 6:

Hvad er den nærmere begrundelse for, at loven kun ønskes gjort étårig?

Besvarelse:

Udbyttebegrænsningsloven af 1963 havde 2 begrænsningsår, hvilket stod i forbindelse med, at loven var et led i helhedsløsningen,

der bl. a. omfattede en lov om 2-årig forlængelse af de kollektive overenskomster.

Ligesom ved udbyttebegrænsningsloven af 1957 skønnes det ikke hensigtsmæssigt at foretage indgrebet for mere end 1 år.

Spørgsmål 7:

Udvalget udbeder sig ministerens kommentarer til vedlagte artikel fra Børsen af 13. april 1971 (jfr. underbilag 2) hvori højesteretssagfører Niels Klerk udtaler sig om forslaget.

Besvarelse:

Med højesteretssagfører Niels Klerk kan jeg være enig i, at et aktieudbytte svarende til 5 pct. af den investerede kapital under det herskende renteniveau må anses for et rimeligt minimumsudbytte, hvor indtjeningsforholdene gør dette muligt. Det er også denne betragtning, der har været motiveringen for den i lovforslaget indsatte undtagelsesbestemmelse.

Det er vel også rigtigt, når der i artiklen peges på, at offentligheden i mange tilfælde ukritisk lægger vægt på den deklarerede udbytteprocent uden at gøre sig klart, at en høj udbytteprocent måske i virkeligheden dækker over en ringe forrentningsprocent. Hvis lovforslagets bestemmelser kan medvirke til en bedre forståelse af vore aktieselskabers udbyttepolitik, vil jeg kun anse det for at være gavnligt.

I praksis vil der i de fleste tilfælde næppe være tvivl om, hvorvidt en passivpost er egenkapital. For så vidt angår de i artiklen nævnte passivposter for fremtidige skatter og forskudsafskrivning, er jeg af den opfattelse, at sådanne poster ikke kan henregnes under egenkapitalen, hvis henlæggelsen angår beregnet skat og afskrivningen vedrører en bindende kontrakt.

Endvidere bemærkes, at det vel heller ikke er ualmindeligt, at et aktieselskab udarbejder 2 regnskaber, idet det ofte af hensyn til skattelovgivningen er nødvendigt i regnskabet til skattemyndighederne at opføre med andre afskrivningsbeløb end i det regnskab, der aflægges over for generalforsamlingen.

Om artiklens afsluttende bemærkninger om forholdet til prisloven vil jeg kun fremhæve, at det er et grundlæggende princip for